

ע"פ 5847/14 - אמיר ענבאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 5847/14

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: אמיר ענבאוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 15.07.0014 בת"פ 20252-10-13 שניתן על ידי
כבוד השופט א' כהן

תאריך הישיבה: כ"ו בכסלו תשע"ה (18.12.14)

בשם המערער: עו"ד מוחמד חלאילה

בשם המשיב: עו"ד מורן פולמן
בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

פסק-דין

המערער הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, שעל פיו ביצע עבירות של גניבת רכב, מעשי פזיזות ורשלנות, הפרעה לשוטר, גרם נזק לאדם או לרכוש, איסור לנהוג בלי רישיון נהיגה וללא ביטוח.

בית המשפט המחוזי (השופט הבכיר א' כהן) השית עליו - לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש ובחן את תסקיר שירות המבחן - 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו, מאסרים מותנים ופסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

בגזרו את דינו ראה בית המשפט המחוזי לנכון לקבוע כי מתחם הענישה ההולם לענין גניבת הרכב צריך שינוע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל, ואילו בהתייחס לשאר העבירות קבע כי מתחם הענישה ההולם צריך שינוע בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט קמא פסק כי הגם שקבע מתחמי עונש הולמים נפרדים לכלל אירוע, הרי שיש לגזור את דינו של המערער כך שירצה עונש של 30 חודשי מאסר בפועל בסך הכל בגין שני האירועים.

אף אם יתכן שרצפת מתחם העונש שנקבעה לעבירת הגניבה מחמירה מעט, אין בכך כדי לשנות דבר, שכן בית המשפט המחוזי לא השית על המערער בגין עבירה זו, עונש ברף הגבוה של המתחם, זאת לאחר שהביא בחשבון את כלל הנסיבות לקולא בעניינו.

אין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים מיוחדים שמקרה זה אינו נמנה עליהם. יתר על כן, בנסיבותיו של המקרה דנן אנו סבורים שעונש מאסר בפועל של 30 חודשים (בניכוי ימי המעצר) הינו עונש ההולם את חומרת העבירות שבביצוען הודה המערער.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ו בכסלו התשע"ה (18.12.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט